

ביבשת זו נבנו צפיותינו

ביבשת זו נבנו צפיותינו בתוך בדידות הרוח, מתוך בדידות הרוח
 ההמתנה ארכה עד מאד, כמשך חיי אדם
 הצפיה, עמומה ועקשת, כססה בקרבנו תססה בנפשנו
 ידענו שצפיותינו אבודות-סכוי כמעט,
 שכנפי המות מרחפות ממעל, ונקדים בואו את ממושן,
 ולא חדלנו מלצפות
 גאלה נדיכה, רחבת כנפים, לא נראתה, לא נצפתה,
 רק מצער נחמה ידענו,
 רק נחמות קטנות של פתיית גאלה שנשרו מעננים חולפים, אוכרים,
 של עלי גאלה כמושים שצנחו מענפים ההולכים אל עירמם
 ובכל זאת לא נואשנו מלקוות
 ובכל זאת עמדנו בפתויי השעה
 דחינו מעלינו את ההבאי וההבל, היינו נכונים לותרים רבים
 שקענו עצמנו בגול היצירה, בקשנו מפלט מן הידיעה שאין מפלט,
 בקשנו אחר פענוח משמעות חיינו ביבשת זו,
 שהוטלנו אליה לחיות בה את חיינו בני החלוף
 בקשנו ליצר את היפי השלם כחמה בגבורתה כלכנה במלואה,
 שאולי יקרב שאולי ישק באפק הנצח,
 את אבני האמנות הטובות שאולי יעמדו תחת שני הזמן
 אמרנו להקים תבניות אמנות חדשות ולקומם ישנות
 להפיח חיים בתבניות אמנות שטרם נבראו ולעורר תבניות שהיו ורפו
 היינו ימרניים עד מאד, אמיצי לב ורוח, נכונים לסכונים ולמלחמות
 חזונו פרש כנפים רחבות, מבקשות להגביה עוף
 נשאנו עינינו אל צוקי-הנשרים הגבוהים,
 הכינו באברותינו להנשא מעלה מעלה אל שמים גבוהים, רחבים
 איש לעצמו ואיש עם רעהו היינו כחולמים וכלוחמים
 האמנו ביעודנו, ורמינו בעינינו לנשרי עז ורם
 מדחיקים מידיעתנו את אפסותנו אל מול הנצח כאומרים לשרות עמו
 כאומרים לקבע לבנה בהיכליו העצומים האינסופיים
 כאומרים להטביע מיצירות רוחנו בכתליו הגבוהים לבלי גבול

ביבשת זו נבנו צפיותינו בתוך בדידות הרוח, מתוך בדידות הרוח
 היינו ימרניים עד מאד, נועזים עד מאד, אמיצי לב ורוח, נכונים לסכונים ולמלחמות
 חזונו פרש כנפים רחבות, מבקשות להגביה עוף

בתמונה אפשר לראות
 קריסה בלתי נמנעת
 איקרוס חושב שהוא אאולוס
 ומתנגד לצטוטים ממיתוסים
 של עמים אחרים שמוצו
 אבל היום כל אחד
 יכול להניע רוחות
 ממקום למקום, גם בים
 אפלו לשאת דברים על
 רוחות, גם את עצמו
 דרך כרטיס אשראי למשל
 פשוט, אין כסף בחשבון
 פשוט, רעיונות גדולים
 נתקלים בזלזול מתמשך
 מקנה שלא בצדק, אבל
 לפעמים אחרים יודעים יותר
 פשוט, קשה להמשיך בזה
 אולי את השיר הבא
 לכתב על איך אסור לותר
 להנקות מאשמה
 לפתר דברים בבנין התפעל
 מתישהו לכתב על נצחון

גם מבחון

עלינו לאתר את בני מיננו.
 אין כאלו. גם לא בערבי
 הקראת שירה, אולי אלטרנטיביים.
 מסדרונות חוגים רבת-חומיים,
 באוניברסיטאות בעקר, מאכזבים.
 גם התכתביות ארכות
 משאירות אותי בודד עם כל
 המשפחה שרציתי. אחר גם
 מהאחרים. דרך חיים נפרדת
 אי אפשר שאחיה.
 לא נרדם.
 מה שלא שותה, היום כבר לא איום.
 הלילה לא מנחם.
 בא הזמן שלא מאימים עלי יותר.
 אבל החרדות, אבל הדרך הזו,
 גם במקלחת, גם רחוק מכאן
 מתקשר אל אשתי.
 רק אל אשתי.

